

med det ærede Medlem i, at de to Vædringsforflag, han omtalte, maa man se at blive enigt om at faa ud, nemlig Vædringsforflaget under Nr. 3 og den ny Paragraf om Gendarmerne; paa dette sidste ere vi jo heller ikke rent partidelte, men derpaa skal jeg ikke komme nærmere ind. Jeg tror, at vi maa blive enige om disse to Forflag paa den Maade, at de forvinde. Naar, det kan jo være, at Naragen til det kan forvinde, der kan mange Gange komme Lejlighed dertil. Gendarmerne kunne f. Eks. i Stedet for at være blaa blive grønne; der kan jo tænkes saa meget. Disse to Vædringsforflag maa vistnok forvinde af Lovforslaget, for at det kan blive til Lov; deri er jeg enig med det ærede Medlem fra Brætt. — Vædringsforflaget med Hensyn til Gendarmerne synes jeg har den uholdbare Side, at den ene Part, nemlig den, som forbyder dem at være i privat Tjeneste som Sagtbetjente, er ganske overflødig, thi det er klart, at da de ere en Art Politibetjente, et militært Statspoliti, kunne Personer, som høre til et saadant Korps, ikke tages i privat Tjeneste; det maa man være paa det rene med. Allerede med de nuværende Bestemmelser vil det ikke være tænkeligt; og skulde det ske, at en Politimester tillod noget saadant, og saa en af os vilde meddele det til hans foresatte, Justitsministeren, saa er jeg sikker paa, at den højtærede Justitsminister nok skulde kalde Politimesteren til Orden og sørge for, at det ikke mere lod sig gøre. Det kunde maaste gaa en Gang, men vilde ikke oftere lade sig gøre, om jeg eller et andet Medlem antog Gendarmer til privat Sagtophyn. Noget andet er det, at de ikke maa være Vidner. Jeg ser ikke rettere, end at det ikke kan lade sig forene med den almindelige Opfattelse af vore nuværende Love; thi man kan jo dog ikke sætte Gendarmerne uden for Loven, fordi de nu en Gang tilhøre et Korps, som en Del Medlemmer her i Salen og en Del af Befolkningen anse for at være ulovlig oprettet. Dette er nu ikke min Mening, men jeg ved nok, at der er nogle, der have den, men derfor kan man dog ikke sætte dem uden for Lov og Ret, saaledes at de ikke kunne være Vidner. Det er jo rent ud sagt at sætte en Blet paa den vedkommende Gendarms Væde, det samme som at erklære, at han kan ikke sige Sandheden i paakommende Tilfælde; han vil jo i saa Fald blive henregnet til dem, hvis Udsagn ikke staar til Troende, til dem, som ikke i saa Henseende ere lige saa paalidelige som andre Borgere. Som sagt; jeg nærer imidlertid ikke saa megen Frygt for Lovens Fremtid i saa Hense-

ende; det komme vi vel nok ud over ved Lejlighed, men derimod tror jeg nok, man kan sige, at det ærede Medlem var lidt streng, naar han sagde, at vi aldeles havde omtalfatret Loven; thi jeg synes virkelig, at det meste, som vi have gjort ved denne Lov, har ikke stort at betyde. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa de to Vædringsforflag igen; det komme vi nok ud over. Der er ganske vist nogle Regler i Loven, som jeg skal berøre, og om hvilke der er Uenighed i Udvalget og vel ogsaa vil blive Uenighed her i Tinget samt ogsaa ovenpaa. Dem skal jeg dvæle lidt ved, saa meget mere som det ærede Medlem, som nu havde Ordet, jo vel nærmest maa betragtes som den Gruppens Ordfører, som han tilhører, men som jeg i alt Fald paa nogle Punkter, om end ikke paa dem alle, ikke kan være enig med. Jeg skal gøre det ganske hurtigt for ikke at trætte det ærede Ting. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa de Vædringsforflag, som Udvalget har stillet, men et Punkt, som Udvalget ellers er enigt om at anbefale til det høje Ting og ogsaa til den højtærede Ministers Velvilje, vil jeg gerne tillade mig at berøre, da jeg ikke erindrer, hvorledes den højtærede Minister udtalte sig derom under vor Konference i Udvalget; det er Vædringsforflaget under Nr. 3, som forandrer det Naremaal, paa hvilket Sagtretten kan udlejes, fra 15 til 5 Aar, men altid tillader det for Besiddelsestid. Den Forandring, Udvalget her foreslaar, er ikke, som jeg tror, det blev bemærket i Udvalget, fuldt ud i Overensstemmelse med Regeringsforflaget. Derimod er den i Overensstemmelse med Regeringsforflaget for saa vidt som den bevarer dets Bestemmelser om, at man kan leje Sagt paa Besiddelsestid; men delvis er den ikke i Overensstemmelse med Regeringsforflaget, fordi den forandrer Naremaalet 10 til 5. Jeg vilde gerne lægge det ærede Ting paa Sinde at vedtage dette Forflag, saaledes som Udvalget har foreslaaet det, og saaledes som jeg ogsaa antager, det vil blive vedtaget, da Udvalget er enigt derom. Der er nemlig meget god Raason i, at en Mand kan tage Bestemmelse for sig selv, saa længe han ejer en Ejendom. Naar f. Eks. jeg og en anden Mand ønske at blive enige om, at jeg skal leje hans Sagt paa hans Besiddelsestid, hvorfor skal saa Loven kunne hindre os deri? Derimod finder jeg det korrekt, at en Mand's Rettigheder i saa Henseende ere begrænsede over for en eventuel Efterfølger, om han skulde sælge sin Ejendom. Her begrænser man, altsaa hverligere den Tid, som Landstinget har vedtaget, og som Re-